

alle Annex 1-lande. På nuværende tidspunkt er jeg nødt til at sige til Folketinget, at jeg er skeptisk. USA og Japan har længe ytret ønske om, at nye forpligtelser for Annex 1-landene kun bør ske, hvis en række ulande samtidig forpligtes.

Det er Europas opfattelse, at nye ulandsforpligtelser falder uden for Berlinmandatet. Det er uden for mandatet, det er unfair, og det vil ødelægge forhandlingerne, hvis man fastholder det. Så længe landene med de største udledninger, det største forbrug og de fleste udviklingsmuligheder, også teknologisk, ikke i praksis og ikke seriøst viser handling inden for egne grænser, er det svært at se, hvilke tilskyndelser ulandene kan have for at minimere deres udledninger.

Tværtimod tror jeg, at hvis vi påtager os realistiske forpligtelser og virkemidler og virkelig viser, at vi vil efterleve det, så har vi en god chance for at få ulandene med i næste fase. Men det kræver altså effektive stabiliseringsmål og effektive reduktionsmål efter år 2000, det kræver virkemidler, der fører til målet, og det kræver en vilje til at undgå smutveje, som i realiteten vil føre til, at vi ikke når det mål, som er det bagvedliggende, nemlig at forhindre den klimaforandringskatastrofe, som kan betyde destabilisering af selve livsgrundlaget på vores klode.

Forhandling

Steen Gade (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren, og lad det være sagt fra starten af den her debat, at jeg er enig i det meste af det, miljøministeren har fremført her – i kritikken af det japanske udspil, i kritikken af andre udspil og af USA's position og i støtten til EU's position, herunder at vi ikke inddrager ulandene nu.

Det, jeg savner – og det, jeg synes verden havde haft brug for – er, at der ligesom til Berlinmødet havde ligget et mere radikalt forslag, et, der var mere i overensstemmelse med det, der er den virkelige miljødagsorden, ligesom vi ved Berlinmødet havde forslaget fra de små østater. Men sådan er det ikke. Vi har de forslag, der ligger, og heri er der jo ingen tvivl om, at EU's er det, der skal kæmpes ud fra.

Så håber jeg, vi er kommet så langt i den her debat, at vi ikke i dag skal debattere selve drivhuseffekten. Jeg håber, vi tager udgangspunkt i IPCC's klare advarsler om betydningen af den

menneskeskabte drivhuseffekt. Det siger jeg først og fremmest til V og K, som tidligere har underholdt os med at rejse de dér diskussioner om, hvorvidt det overhovedet passer. Og jeg siger det jo også, fordi jeg synes, det er helt pinligt for dansk folkestyre og også for diskussionen her, at vi i disse uger har et forslag liggende i Folketinget, som Venstre og De Konservative har fremsat om at afskaffe CO₂-afgiften. Lige netop før Kyoto lægger de to store borgerlige partier forslag frem i Folketinget om, at vi skal nedprioritere den danske indsats for at gøre noget for at reducere CO₂-udslippet.

Globalt trækker mange snævre økonomiske interesser også hårdt i retning af at undgå fremskridt. Jeg er enig i det, miljøministeren har sagt. Det er, som om alle kæmper for særrettigheder. De olieproducerende lande modarbejder ordentlige resultater og kræver særrettigheder, og det er jo de olieproducerende lande, både når de ligger i Mellemøsten, men så sandelig også når det er vennerne oppe i Norge. Det er utrolig pinligt at konstatere. De kulproducerende lande modarbejder også resultater og kræver særrettigheder. Det er faktisk utåleligt at se, hvordan grådighed og dumhed tager hinanden i hånden og målbevidst arbejder for at hindre fremskridt på det her område.

Vi skal gøre, hvad vi kan for at hindre, at det lykkes disse interesser, men det er klart, som vi også ved fra annoncerne i USA, at det er store kapitalinteresser, der står på spil. Det er stærke kapitalinteresser i olieindustrien og bilindustrien, der gør, hvad de kan for at købe stemmer i små, fattige lande og for at påvirke processen i lande som f.eks. USA, Australien, Japan. Jeg mener, at hvis det viser sig, at Kyoto bliver den totale fiasko, og hvis der ikke kommer nogen bindende aftaler om reduktionsmål, der er reelle, så må vi være nogle i Europa, der slår os sammen om at lave forbrugerboykot mod de firmaer, som så åbenlyst og groft prøver at manipulere med verdens befolkninger og verdens reelle interesser.

Der skal være målbare reelle reduktioner i ilandene, alt andet vil være uanstændigt. Vi skal insistere på en juridisk bindende protokol for år 2005 og år 2010 i forhold til 1990-niveauet. Der bør være separate reduktionsmål for de stærkeste drivhusgasser – også andre end f.eks. HFC'erne – og så skal vi gøre alt for at lukke smuthullerne. Jeg synes, miljøministeren har nævnt de vigtigste her, men der er jo også den